

Jan Šeiner, Jiří Nieboras

Bimbin Žalozpěv

Donald K. Swearer

První souvislé vyprávění o Budhových skutcích v Théravádské tradici byla *Nidána Kathá*, úvod Pálijského výkladu příběhů o Budhových předchozích životech (*Džátaka*), sestavený na Srí Lance v 5. stol. n.l. Vyprávění spojuje epizody ze života Budhy obsažené v pálijském kánonu, např. jeho osvětlení a první učení po osvětlení, s cykly legend, které se pravděpodobně vyvinuly okolo významných buddhistických poutních míst v Indii. Jedna z epizod těchto povídek zobrazuje zármutek Siddhárthovy ženy při pohledu na svého manžela sbírajícího almužny v královském městě Kapilavastu. To bylo poprvé kdy Jasodhará, nazývaná Bimbá v některých pálijských výkladech, uviděla svého muže od jeho zřeknutí se laického života.

V kontextu příběhu o Budhově životě, od jeho narození jako prince Siddhárthy po jeho smrt, se Bimbin žalozpěv objevuje mezi sériemi příběhů „o obracování na víru“, které navazují na osvětlení prince Siddhárthy coby Budhy. Tyto příběhy zahrnují konverze ve Varanásí, Uruvelu, Rajághru a Kapilavastu. Cyklus o Kapilavastu zahrnuje konverzi Budhových příbuzných – jeho otce, ženy a syna. Přestože se tyto příběhy zaměřují na Budhovu kariéru a počáteční vývoj Sanghy, tato epizoda také ožívuje realistické lidské city provázející Siddhárthovo odloučení: Bimbin přirozený zármutek nad odchodem jejího manžela; zklamání pocíťované Bimbou a Suddhodanem, Budhovým otcem, po Siddharthově rozhodnutí zdržet se privilegií a prestiže královské pozice; urážka pocíťovaná elitními vrstvami z Kapilavastu, když je Budha odmítl navštívit při svých cestách za almužnou. Dokon-

ce i pocit Budhy, že je nutné předvést působivý zázrak aby překonal pochyby lidí z jeho rodného města má nádech historické skutečnosti. Ve zkratce, v epizodě o Kapilavastu se zdá že se legenda o Budhovi přibližuje historii. Dále bychom měli, ve světle patriarchálního pozadí kompozice textu, vyjádřit uznání neznámému autorovi, nejspíše jde o mnicha, pro jeho pochopení pro nepříjemnou situaci královy manželky opuštěné manželem.

Příběh začíná krátce poté, co Budha přijal pozvání krále Sudhodana, doručené jeho rádcem, Káludájinem, aby navštívil Kapilavastu. Obyvatelé města se připravili na Budhův příjezd a Požehnaný se vydal na cestu.

Tato událost se objevuje v dalších pálijských, sanskrtských, prakrských a lidových Budhových životopisech, včetně Mahāvasty (z Mahásanghikského kánonu), v Ksemndrově Dasávatá-rakaritu z 11. stol., v Džinakaritu, pálijské skladbě ze Srí Lanky ze 13. stol. (*Journal of the Pali text society*, 1904-1905, přeloženo W. H. D. Rousem); a v životopisech Budhy psaných v Barmě a Thajsku; viz. Málánkaravatthu, přeloženo Chesterem Benettem, *Journal of the American Oriental Society* 3 (1852-1853); viz. také P. Bigandet, *The Life or Legend of Gaudama: The Buddha of the Burmese*, přetisknutá edice (Varanasi: Bharatiya Publishing House, 1979); a *Pathama Sambodhi* (První Osvícení), složené Phra Paramanuchitem a vydané v Bangkoku na konci 19. stol. Phra Paramanuchit možná založil svůj život Budhy na *Pathama Sambodhi* složeném v 16. stol. v Čiang Mai, začleňujícím jiné rukopisy jako Bimbin Žalozpěv, oblíbená povídka na severu v poezii i próze. Následující výkladový překlad, založený na mikrofilmové kopii rukopisu na palmovém listu

v archivech Institutu Sociálních Výzkumů Čiang Maiské Univerzity, je výňatek z prozaického textu psaného v severní thajštině (tai yuan) a pálijštině zkopírovaný v roce 1799.

DALŠÍ ČTENÍ

Krátká diskuse o vývoji legendy o Budhovi je obsažena v: Étienne Lamotte, *History of Indian Buddhism*, přeložená Sarou Webb-Boin (Louvain: Université Catholique de Louvain, 1988), str. 648-62, viz. také Frank E. Reynolds, „The Many Lives of Budha: A study of Sacred Biography and Theravada Tradition“ v: *The Biographical Process. Studies in the History and Psychology of Religion*, editoři Frank E. Reynolds a Donald Caps, (The Hague: Mouton, 1976), a A. Foucher, *The Life of the Budha According to the Ancient Texts and Monuments of India*, přeloženo Simone B. Boas (Middletown, Conn.: Wesleyan University Press, 1963), kapitola 9.

BIMBIN ŽALOPĚV

Po ozdobení cesty princové odění do nádherných šatů, držící květiny, svíčky, kadidlo a sladce vonící věnce ve svých rukou, přistoupili k Budhovi a složili mu poklonu. Jejich stařešinové pak udělali to samé.

Pán Budha, vyzařující šest paprsků vševědoucnosti, osm majestátních vítězných sil a třicet dva znaků Velké Osobnosti, přijel k řece Rohini, která protékala mezi městy Mathura a Kapilavastu. Osmdesát tisíc přátel a příbuzných z těchto měst se zde shromáždilo. Když spatřili lví podobu Pána Budhy, velebili ho se srdečnou radostí.

Požehnaný s pleťí, již se jiná nevyrovná, se vykoupal v řece. Vynořil se, zářící jako lví král z dávných dob a vyzařoval šest paprsků vševědoucnosti, inspirujíc víru jeho rodiny, příbuzných a přátel. (Budha je často přirovnáván ke lvovi a jeho kázání k „lvímu řevu“. Jedno z nejznámějších zobrazení Budhy v severním Thajsku se nazývá Lví Budha. V oblíbené buddhistické literatuře, jako je Játaka, je Budhovo osvícení symbolizováno svatozáří jasných paprsků, tradičně šesti ale někdy i tisíce. Budhovy obrazy mohou obsahovat tuto svatozář. V současnosti na Srí Lance a v Barmě má často formu blikajících neonových světel, jde o oslabený sluneční symbolismus v němž mají kořeny pojmy raśmi (sanskrt) a ramsi (palijský dialekt). Pán Budha, zdokonalený, spolu se svými 60 000 mužskými i ženskými stoupeneci, vstoupil do Nigrodhárámy a posadil se na místo připravené pro něj jeho rodinou a příbuznými. Dívající se na Požehnaného byla královská družina s králem Suddhodanem v čele naplněna pýchou a domýšlivostí: „Jsme starší než princ Siddhártha. Je velmi mladý, spíše jako naše dítě nebo synovec (než jako královský lev).“ A tak usedli aniž se Budhovi poklonili.

Požehnaný, naplněn každou příznivou vlastností, znal jejich pocity a pomyslel si, „Kvůli mému mládí mě mí příbuzní shledali nehodným jejich úcty. Ale to se brzy změní.“ Svými magickými silami vytvořil na nebi křišťálovou stezku od východní hranice města Kapilavastu až po jeho západní okraj. Poté, stoupajíc do vzduchu, Tathágata, obklopen mnoha předchozími buddhy, vstoupil na nebeský most, který zázračně vytvořil. Pán Budha, naplněn skvělostí, roztáhl paže až se dotkl slunce a měsíce. Poté z řečniště, které vytvořil ve vzduchu, řekl

shromážděnému davu, “Zde není žádné místo kde by mohl prach usednout.“ Provedl také mnohé další zázraky, třeba se zjevil jak chodí nad hlavami Šákjů.

Když spatřil všechny tyto zázraky, král Suddhodana přemožen štěstím pozvedl své složené ruce nad hlavu v poníženém respektu a prosil Pána Budhu o odpuštění, „Ó Požehnaný Pane Budho, vznešený a soucitný, prosím odpusť svému starému otci a všem kdo se zde shromáždili...“

„Utíkám se k tobě, Pane Budho, k tvému transcendentnímu učení a tvému mnišskému řádu.“ Na tato slova se všichni Šákjové poklonili před Pánem Budhou.

Poté co ho všichni příbuzní a příbuzné uctili sestoupil z nebe a usedl mezi ně. Z nebe se snesl déšť lotosových okvětních lístků. (Toto je pozoruhodný déšť, kde prší jen na ty. Kteří si přejí zmo-knout, ostatní roní vodu jako lotosový okvětní lístek.) Potom Pán Budha, vyzařující svatozář vševědounosti, kázal Vessantara Džátaka. Král Suddhodana a shromážděný klan Šákjů nikdy toto kázání neslyšeli a byli přemoženi radostí. Vyskakujíc ze svých sedadel, klaněli se před Pánem Budhou. Žádný z Šákjů ho nepo-zval aby od něj příštího rána přijal jídlo, protože se domnívali, že půjde sbírat almužny do města a nikam jinam.

Za úsvitu příštího rána Pán Budha, zářící šesti paprsky vševě-dounosti, vzal své roucho a misku a vydal se za almužnou s 60 000 arahaty do města Kapilavastu. Zakusil stejný druh štěstí, který znal osm let před tím než odešel.

Poté se mu Kapilavastu zjevilo jako pohřebiště, starověké město bez obyvatel.

Zázrakem se země, kdekoliv byla nerovná, stala rovinou; husté lesy se staly hladkými jako hlavice vítězného bubnu a zářily jasnými řadami pestrých květin. Některé byly v plném květu, jiné se právě začaly rozevírat. Když zafoukal vítr, stromy a květiny se ohnuly a poklonily se Budhovi.

Vzduch byl plný vůně. Květiny ze zlata a stříbra, perel a rubínů, diamantů a smaragdů sestoupily z nebe aby uctily Požehnaného. Bylo to jakoby květiny byly chytří umělci zdobící strop, židli a místo pobytu skvělého, vznešeného Pána Budhy. Jeden vánek odnesl vše co nebylo krásné a vhodné pro tuto příležitost, další vánek jemně přivál písek a pokryl jím zem a další vánek vše pokropil vonnou vodou na znamení úcty (Požehnanému).

Pod jasným a zářícím sluncem rozkvetly květiny v rybnících a jezerech, roznášející vůně do všech směrů. Země se zachvěla do vzdálenosti 240 000 *jodžána* (jeden jodžána je 9 mil tedy asi 22 km); oceány se pěnily; hora Sumeru, nesrovnatelná královna hor se sklonila jako palma ohnutá větrem. Všichni bohové hráli melodie, radostnou hudbu s bubny a gongy a darovali oběti sladce vonících věnců když Budha vstoupil do Kapilavastu. Taková byla povaha tohoto zázraku.

Když plně osvícený Pán Budha přistoupil k městské bráně na kraji řeky a stanul u městského pilíře pronesl, „Zdali těch více než dvě stě tisíc buddhů přede mnou šlo sbírat almužny na jiná místa dříve než ke svým klanům?

Přestože dali svým rodinám příležitost darovat, obvykle také (šli sbírat almužny mezi) lidi. Mí žáci a já uděláme to samé.“ (Toto je zřejmě narážka na spor ohledně záslužných darů sangze. Text vede k závěru že Budha a sangha by měli fungovat jako oblast zásluh pro všechny a nejen pro svůj vlastní rod. Zvláště v souvislosti s almužnami, mnichové by se neměli omezovat jen na své rodiny. Tento výrok mohl být směřován přímo na praktiky severo-thajských mnichů, neboť je řečeno, že před reformami thajské sanghy z pozdního 19. stol., severní mnichové byli nedbalí tohoto pravidla a bylo dokonce známo, že své polední jídlo mívají ve svém vlastním domě.)

Když se vesničané, muži i ženy, a ti kteří žili v paláci podívali z oken a viděli Buddhu jak obchází po almužnách, zvolali:“Bhanto...princ Siddhartha, syn našeho krále, jenž dlouho pobýval mimo naše království, je krásný jako hvězda, která sestoupila z nebe. Vzal si své roucho a misku a poctil nás (svým příchodem pro almužnu.)“Všichni vesničané se šli na Buddhu podívat. V království zavládlo obrovské vzrušení. Někteří lidé běhali sem a tam, jiní křičeli a dělali hluk tak hlasitý jako hurikán vrhající na pevninu lamače vln.

Když Bimbá, matka Ráhuly slyšela ten hluk a vzrušení lidí, zeptala se svých dvorních dam, „Ó,sloužící, co je to za hluk?Co se děje?“ A její služky s úctou odpověděly:“Ó královno, Neslyšíš obyčejný hluk, slyšíš návrat králova syna, tvého manžela. Právě jde bos městem, prosíc o almužnu.“

Jakmile Bimbá slyšela tu zprávu, zahalila si tvář šátkem a začala vzlykat, srdce naplněno bolestí.“Když můj pán vládl městu“, zvolala“byl mocný válečník. Kdykoli vyjel v kočáře nebo na slonu byl obklopen

družinou vojáků kteří nesli královské slunečníky a vzácné a cenné věci. Kamkoli vyjel tam mu byla vzdávána čest. Teď odložil všechny znaky královského stavu. Nosí mnišské roucho a prosí o jídlo jako chudý, hladovějící člověk bez studu. Mě jako královskou princeznu toto chování zostuzuje. Lidé si budou myslet, že mě můj manžel ztratil. Opuštěn svým otcem, je Ráhula přinucen žít pouze se mnou. Je to snad následek špatné karmy z minulého života, že nás toto potkalo?

„Být ženou bez manžela je smutný stav. Byla jsem opuštěná a pozbyla jsem ceny. Můj život už jistě končí!“ Bimba vzlykala a vzlykala, „kdysi jsem bývala krásná, teď jsem jen ošklivá baba“. Její kůže byla poseta skvrnami a její vlasy rozčuchané. Levou rukou si zakryla tvář šátkem. Pravou se bila do prsou, padala do bezvědomí, sotva dýchala.

Když Bimba nabyla vědomí, šla k oknu, kde viděla Budhu vysílajíc nádheru svého osvětlení, jako paprsky slunce svítící přes deset světů. Změnila jí jeho krása, třicet dva znaků a osmdesát příznaků, nádhera svítící mezi jeho obočím, jako hvězda svítící na nebesích.

Chválíc požehnaného vykřikla: „jsi jako jasné slunce s obličejem lvího krále.“ Pak se otočila na svého syna Ráhulu a řekla: „ó dítě, teď podívej se na svého otce. Teď vidíš jak je krásný, svítí jako slunce bez kazu a nedokonalosti. Jeho vlasy jsou jemné a hebké, jeho tvář je jasná a svítí jako brilantový oheň. Jeho oči jsou kulaté a nádherné jako oči telátka. Jeho obočí je vyklenuté jako křivka vykroužená zručným řemeslníkem. Je tak dokonalý a udatný jako lví král vycházející z jeskyně Sattapanni.“ (O vchodu do jeskyně v Rajagrha se říká že byl místem prvního shromáždění po Budhově smrti.)

„Zlatá barva pleti tvého otce připomíná barvu přikrývek stokrát vypraných, jeho příjemný hlas je jako zpěv ptáka Karavika, jeho rubínové rty mají lesk ovoce ze stromu Nigrodha. Jeho růžová kůže jemná jako okvětní lístky pučícího kvítku vydává paprsky které naplňují oblohu jako

úplněk v bezmračné noci, a jeho dvě nohy se podobají bílým křídům. To vše dohromady tvoří krásu nemající rovna.“

„Pán dosáhl osvícení. Teď když kráčí mezi lidmi je jako úplněk obklopený společností hvězd. Zrodil se ze šlechtického rodu se silou rozdrtit nepřítele jako královský slon.“

„Vandámi... jsem paní Bimba, přišla jsem vzdát poctu u nohou mého muže, jehož krása překonává všechno ostatní. Ó prosím měj soucit se svou truchlící služkou, královnou Bimba. Chválím tě ó můj pane.“

Bimba věděla že Budha navštívil mnoho míst, kde prosil o almužnu, a zvolala: „Jsem nešťastná a mé srdce je zlomené, když vím, že Ráhuľův otec se choval tak hanebně.“ Bimba se přiblížila k Siddhártově otci a poté co mu vyjádřila úctu řekla: „Ctím svého otce a svou matku váš syn šel široko daleko pro almužnu, jeho čin zneuctil jméno naší rodiny. Mé srdce je zlomené a jsem zahanbena. Lidé nás kritizují, říkají že syn jejich krále se chová nevhodně. Je to pošpinění krále i královské rodiny.“ Pak trhající svůj závoj padla na zem v mdlobách. „Ó můj pane“ lapala po dechu. „Ty znáš příčinu mé úzkosti.“

Když vyslechl slova své snachy, Suddhodana byl stejně tak znepokojen, že Budhovo žebrání podnítl pomluvy a výtky. „Lidé si budou myslet, že jsme na tom špatně a nemáme prostředky abychom podporovali trojitý klenot, anebo si budou myslet, že jsme sobečtí a odmítáme Budhovi a jeho následovníkům poskytnout jídlo.“ Ale ve skutečnosti Budha si toto nikdy o svém otci nepomyslel. Ani tehdy když byli mnichové v nouzi Tathagata nikdy nezavrhl svou rodinu.

Tathagata je z linie budhů, začínajících Dípankarou než budha Kásiapa dosáhl osvícení. Budhové překonali pět překážek (smyslnost, zlovůli, apatie, starosti a pochyby) čtyřmi snahami (předcházet, překonat, rozvíjet a udržet). Zničili veškerou poskvrnu a rozvinuli sedm znaků osvícení (dbalost, hledání pravdy, úsilí, veselí, klid, koncentrace, vyrovnanost).

Budhové dosáhli nejvyššího osvícení. Byli závislí na almužnách. Byla to jejich tradice, znehodnotit postavení a bohatství, a záviset na almužnách.

„Ó králi domov Tathagaty je v háji, kde se Budhovi zjevily vize odrážející deset tisíc světů. Když byl Tathagata zabrán do meditací, byl napaden silami Máry sedícího na křišťálovém trůně. Márova armáda byla poražena Tathagatou a rozprchla se. Toto provází tradici budhů.

„Ó králi, v posledním okamžiku noci, když se slunce chystalo vyjít, Tathagata byl osvícen a poznal zákony čtyř vznešených pravd a devět aspektů nejvyšší pravdy (čtyři stupně stezky a jejich plody, a nirvána). Tathagata dosáhl nejvznešenějšího královského bohatství.“

Když vysvětlil tuto tradici kázal svému otci. „Ó králi a všichni lidé. Buďte pilní v hledání dobra a pravdy. Všimněte si královských ctností (láska k bližnímu, ušlechtilost, sebeobětování, čestnost, laskavost, sebeovládání, klid, mírumilovnost, trpělivost, podřízení se spravedlnosti. Játaka 387), ve všech ohledech, abyste překonali znovuzrození a dosáhli nirvány (křišťálové království). Když někdo pokračuje v cyklu zrození a smrti bude šťastný a oslavovaný všemi lidmi i nebeskými bytostmi“. V závěru této řeči král dosáhl úrovně toho, který vstupuje do proudu.

Druhý den Budha vstoupil do paláce jeho nevlastní matky. Po té co pojedli Budha pronesl následující verše:

Dhammam khare kha sukharitam, na tam dukkharitam khare,
Dhamma khari sukham seti, ittham loke param hi kha

Následuj zákon správného chování, nikdy ne zákon špatného chování.
Ten kdo žije podle Dharmy je šťastný v tomto i v dalších světech.

Na konci této řeči jeho nevlastní matka dosáhla úrovně plodu toho, který

vstupuje do proudu. Král Suddhodhana také pozorně naslouchal této řeči, a dosáhl stavu plodu toho, který se už jednou vrátil.

Třetí den kázal Jataku svým příbuzným. Na konci kázání Suddhodhana dosáhl stavu plodu toho, který se nikdy nevrátil. Pak Budha požehnal dávání almužen. Jeho nevlastní matka, jež byla pohnuta jeho učením zůstala se svými služkami. Pak král Suddhodhana, dívaje se na shromážděné služky a nevidouc svou snachu Bimbu, řekl jedné služce: „jdi za Bimbou. Řekni ji, že její otec chce aby přišla do paláce. Budha vstoupil do paláce a požehnal svému otci, nevlastní matce, Bibmě a Ráhuovi, které neviděl po sedm let. Budha se vrátil aby nás utěšil (osušil naše slzy) svou řečí.“

Když dostala příkaz od svého krále a vyjádřila úctu, šla služka do paláce Bimby, aby ji podala zprávu o přání jejího krále. Bibma byla nešťastná, naříkala a bědovala, že byla zatracena. Poté co Siddhartha odešel, Bibma vzala Ráhu, a zavřela se ve svých pokojích. Byla bledá a vyhublá, slabá a v horečkách. Vzlykala a ztratila chuť k jídlu, protože ji Budha opustil. Oči měla plné slz jako slunce a měsíc, když vstoupí do mraků uprostřed období dešťů. Nestarala se o svůj vzhled, její vlasy a šaty byly neupravené, a vysychala jako říčka v období sucha.

Služka přistoupila k Bimbě, vyjádřila jí úctu a řekla: „Ó královno proč jsi tak smutná a vyhublá?“ Bimba se podívala na služku a odpověděla: „Ó služko pojď dál. Povím ti, proč jsem tak smutná. Jsem smutná, protože pán Budha, zakladatel náboženství už mě nemiluje, i když jsem neudělala nic špatného. Dodržovala jsem všechny své povinnosti. Musím být osoba jen málo hodná cti. Mohu se smířit s tím, že jsem zatracena, ale Budha by měl mít zájem aspoň o svého syna Ráhu. Je milý a nevinný, je dokonalý jako lotos plovoucí na hladině rybníka. Trpěli jsme tak, jako bychom byli rozdrčení horou.“

Ó můj milovaný Ráhulo od samého začátku jsi byl pro svého otce neštěstím. Trpěla jsem jako vdova. Muži mnou pohrdali. Královský kočár je označen svým znakem, stejně jako plamen závisí na ohni, řeka na oceánu, stát postrádající panovníka nemůže přežít. Stejně tak Ráhulo ty a já, byvše zatraceni si nezasluhujeme žádnou úctu. Každý tě obviňuje že jsi nemanželský, a lidé mnou pohrdají jako vdovou. Mé utrpení mi přináší jen slzy. Jak mohu žít? Stydím se před každým. Je pro mne lepší si vzít jed a zemřít nebo si uvázat kolem krku smyčku a oběsit se.“ Vzlykala Bibma.

(Tady končí první kapitola Nářku bimby, přepsal jsem tento text odpoledne khulasakarāja 1161 (1799 n.l.), rok hada jedenáctý lunární měsíc, první den ubývajícího měsíce, shodující se s pátým dnem. Novic Súrija přepsal tento text Dharmy. První kapitola Nářku Bibmy ve shodě s tradicí (sásaná) bude mít úspěch po dalších 5000 let. (deště ustoupí, vassa). Přepsal jsem tento text, abych já, můj učitel, otec, matka, bratři, sestry a všichni mohli být osvobození od utrpení, a dosáhli tři druhy štěstí s nirvánou jako nejvyšším druhem štěstí. Ve svém příštím zrození kéž jsem požehnán moudrostí překračující pět oceánu. Kéž se má přání splní bez výjimky. Napsal jsem tento text, když jsem byl žákem ctihodného Isary z kláštera Maena.)

Tak Bimba pověděla svůj žalostný příběh služce. Když slyšela smutnou zprávu o královně zatracení, utěšovala Bimbu slovy. „Ó královno matko. Nebuď tak nešťastná, ve skutečnosti si my lidé zasloužíme jen málo úcty.“ Když vyjádřila svou lítost, služka řekla Bimbě, že jí král Suddhodana pozval do královského paláce aby naslouchala Budhově řeči spolu s Gotamí (sanskrt. Gautamí), nevlastní matkou Siddharthy. Když Bibma slyšela prosbu, zeptala se: „Ó služko

opravdu si můj tchán vyžádal mou přítomnost?“ „Ano opravdu,“ odpověděla, „král tě pozval, aby ses k němu přidala.“

Pak Bimba řekla, „Jsem tak nehodná žena. Nejsem schopná vykonat svou povinnost, kterou mám ke svému muži. Není už nic, co bych měla udělat. Všichni mě budou vinit za to že mě manžel opustil. Když jsem slyšela, že se Budha vrátil, myslela jsem, že mě stále ještě musí milovat. A dychtila jsem ho spatřit. Ó služko můj manžel přišel, aniž by mě pozdravil. Vrátil se neohlášen, a nepřišel za mnou. Jsem tak zahanbena. Kdysi, můj pán přišel do mých pokojů, aniž by to komukoliv řekl a vešel do mé ložnice i když postel byla ještě neustlána. Byl ke mně laskavý, nikdy krutý nebo rozzlobený....

Ó služko, jsme důvěrní přátelé. Ať tato tajemství zůstanou jen mezi námi. Kdysi se na mě můj pán usmíval a láskyplně se mnou mluvil. Připravila jsem vodu abych umyla jeho nohy, ale když přišel neohlášen, umyl se je sám. Když byly ručníky rozházené, můj pán je pečlivě složil. Když se můj pán vrátil pozdě a šel spát, vždy jsem se ujistila že je přikrytý. Udělala jsem cokoliv abych ho potěšila. Ale o tomhle nikdo neví. Oni si myslí, že mě Siddhártha opustil, protože jsem mu nebyla řádnou manželkou.

Teď Budha přišel ke svému otci, ale nenavštívil Bimbu, matku Ráhuly. Ó služko, je staré přísloví které říká, že chudý muž který nic nemá si najde ženu, která je krásná a bohatá, a dlouho s ní žije. Pak řekne, že už není krásná, že už je jako chřadnoucí květ (a opustí ji). Přesto že já, Bimba jsem si vzala krásného muže, trpěla jsem tak jak říká staré přísloví. Tento příběh se bude vyprávět dalším generacím. Ó má služko, nejsem zlá žena. Musí to být následek zlé karmy v minulém životě. Jsem jako strom, který ztratil všechny květy i plody. Byla jsem zatracena, aniž bych udělala cokoliv špatného.

Můj pán se rozhodl věnovat náboženskému životu, a dosáhl osvícení. Nic co bych si přála se nestalo. Můj muž mě už dávno opustil, a stal se žebrákem, zanechal mne naplněnou smutkem do konce mého života.

Ó služko, řekni mému tchánovi to cos slyšela, a že já, Bimba nemohu přijít a vyjádřit úctu. Králův syn přišel na dvůr tři noci tomu. Můj tchán pro mě neposlal žádného sluhu. Teď můj pán odešel a nepřišel mě navštívit. Můj pán nebyl tak milostivý, aby přišel do mého paláce. Král zná důvod. Už nechci žít! Ó služko, popros mého tchána aby mi prominul.“ Služka předala zprávu Bimby králi.

Když slyšel zprávu kterou přinesla služka. Král Suddhodhana požádal Budhu, aby šel do paláce jeho snachy. Když prokázal Budhovi úctu řekl: „Ó Budho, nesrovnatelně krásný a čistý, jestliže nepůjdeš do Bimbina paláce určitě zahyne.“

A osvícený řekl. „Ó králi mluvíš pravdu. Jestliže Tathágata nenavštíví pokoje Ráhuly Bibma bude plakat a zemře na zlomené srdce.“ Tathágata si pamatoval, že Bimba shromáždila nespočetně ctností a vlastností za sto, tisíc, deset tisíc, sto tisíc životů. Před tím než jsem dosáhl osvícení, zanechal jsem své děti a ženu jako dána (dar) (odkaz k Véssantarajátaka). Teď musím jít, a navštívit Bimbu.“

Král Suddhodana řekl Budhovi: „Ó ctihodný, vezmi s sebou svých čtyřicet tisíc mnichů.“ Čtyřicet tisíc mnichů nechal venku, když vstoupil s Šáriputrem a Mahamaudgaljájánem do ložnic Bimby. Pak Budha řekl: „Šáriputro matka Ráhuly byla velmi nápomocná Tathágatovi. Jestliže mě Bimba přijme tím, že bude svýma hebkýma rukama masírovat má chodidla, nesmíte jí v tom bránit. Když ji to nedovolíte, zemře na zlomené srdce. Bimba je velmi počestná, nemůže zanedbat svou povinnost. Ó Maudgalyáiáno, Tathágata překonal poskvrnu, chamtivost,

nenávist, klam, takže tento Binbin čin mi nebude dělat starosti. Když domluvil k Šáriputrovi a Maudgalyáiánovi Budha vstoupil do paláce Bimby.

Budha ze svého těla vyzařoval šest jasných barev, se stovkami a tisíci paprsky jako slunce a měsíc vycházející nad horou Jugandhara. Osvícený pak vstoupil na trůn, který byl pokryt červenou látkou a chráněn nebesy zdobenými sedmi druhy klenotů (diamant, rubín, smaragd, zlato, opál, safír, ametyst). Když viděli sedět Budhu na jeho trůně, sloužící přišli k Bimbě a řekli: „Ó paní už nemusíš být déle smutná. Budha přišel do tvého paláce a sedí na trůně.“

Když Bimba uslyšela od svých sloužících tuto zprávu, pocítila horkost, a dech se jí krátil. Ovívala svou tvář šátkem, oblékla se, upravila vlasy a dokončila svou toaletu. Vzala Ráhulu za ruku a vyšla do paláce. Když viděla Budhu, rozzlobila se. Padla mu k nohám a vzlykala a vzlykala křičíc ve svém neštěstí: „Ó já Bimba, jsem byla zatracena. Nemám po svém boku manžela.“

Její sluhové se jí snažili utiшит: „Bimbo, tvůj hněv tě rozplakal, ale teď když princ, tvůj manžel je tady, měla by ses cítit spokojená a klidná.“ Silně rozrušena a z očí řinoucími se slzami se podívala na Budhu a řekla: „Proč pláču? Zlobím se protože mě můj muž ani nepozdravil. Byli jsme sezdáni pouze sedm let, a on mě opustil. Byla jsem stále mladá. Nebylo to jako kdyby mne opustil ve stáří. Cítila jsem se skutečně velmi sama.“ Sloužící neschopni ulevit jejímu smutku plakali s ní.

Pak Bimba přistoupila k Budhovi. Sklonila hlavu k jeho nohám, a prokázala mu úctu. Rozpustila si vlasy, a očistila jeho nohy, a objala je. Osušila jeho nohy pohyby jemnými jako list banánovníku v háji. Vzlykajíc, mluvila k osvícenému: „Bhante... Ó můj pane prokazují ti úctu, jsem nešťastná a stydím se před tebou. Ó pane Jambudvípy. Zanechal jsi mě s našim dítětem bez slitování. Dříve jsem se nikdy

nepovažovala za nešťastnou. Nikdy jsi nenaznačil, že mě necháš samotnou tak dlouhou dobu. Princ Ráhula se zrovna narodil a ty si bez starosti odešel. Odjel jsi o půlnoci na svém koni, zdobeném šperky, Kanthaka.

I přes to, že sis mě vzal, opustil jsi mne. Jsi člověk zasluhující si chválu otce, matky, rodiny a přátel ve velkém paláci. Astrolog jednou předpověděl, že v budoucnosti zažije Bimba velké utrpení. Ó můj pane, když jsem slyšela toto staré proroctví, bylo nerozumné myslet si, že matka, otec nebo král mohou utrpení uniknout. Jak astrolog předpověděl, když jsi mě opustil, trpěla jsem po šest let. Myslela jsem na tebe každý den od rána do noci.“

Když takto promluvila, vzala Ráhulu, krásného chlapce zlaté pleti, posadila si ho na klín a políbila jej na čelo. Požádala Ráhulu, aby se poklonil před Budhou, a pak řekla: „Ó princí Ráhulo dítě laskavé matky, tvé narození mělo malou cenu a bylo neštěstím pro tvého otce. Od teď se budu považovat za vdovu zahanbenou před vesničany i měšťany. Nemohu tady zůstat. Ode dneška, tvá matka, která tě tak miluje bude jako tvůj otec. Pokud mám zemřít, dosáhnu nirvány (thajsky – yotkaew, 'diamantový vrchol'). Ó Ráhulo nech nás jít a zemřít společně. Budeme ušetření veškerého utrpení.“

... Po Bimbině nářku plném bolesti a utrpení král Suddhodana promluvil k Budhovi: „Bhante, Bhagavá... Ó požehnaný, Bimba tě velmi miluje, když jsi se vzdal života v paláci, Bimba na tebe dnem i nocí myslela a poté, co jsi odjel o půlnoci neustále plakala. Dívala se na tvou postel pod královskými nebesy zdobenými devíti klenoty. Bimba plakala když nastal večer a ty ses nevrátil. Otevřela okna a dívala se do dále, pohlcena smutkem. Dívala se na tvůj trůn a chvějící se vrátila zpátky k oknu. Když slyšela že Budha sedm dní nejedl a že nosí šafránové roucho,

a že spí na zemi na trávě, Bimba si nechala přinést trávu aby na ní mohla spát. Bimba následovala příklad Budhy.“

... Binbin smutek postupně mizel a zalíbilo se jí učení Jambudvípy (Budhy). Dosáhla úrovně plodu toho, kdo vstupuje do proudu. Všichni králové a ostatní se tam shromáždili, a dosáhli nejvyšších stupňů duchovního uvědomění.

Princ Nanda a princ Ráhula byli budhou zasvěcení do sásaná (náboženství). Odešli do města Rájagrha. Spolu s velkým počtem Budhových následovníků vstoupili do poustevny v lese Veluvana. Kdekoliv Budha zůstal, tam pomohl místním lidem. Za pět let měl pět set učedníků....

Poslední část textu se pojí ke smrti a kremaci krále Suddhodany. Při této příležitosti Budha učinil uzdravující zázrak a také pronesl pohřební řeč o nevyhnutelnosti smrti a všeobecnosti pomíjivosti, stejně tak, jak to dnes dělávají mniši Theraváda. Před tím než zemřel Suddhodana dosáhl arhatství. Když přemýšlel o Budhově učení čtyř vznešených pravd. Gotamí, Budhova teta a jeho žena, Bimba se připojily k Budhově řádu stejně tak jako ostatní Šákjanští funkcionáři.

Text končí prepisem textu který přeje nejvyšší štěstí nirvány jeho rodině, učitelům a všem živoucím bytostem:

sukham vata nibbánam, sáram vata nibbánam, nibbánam pranam sukham.